

See list

~~8R~~
~~9-72~~

ORESTE

HIMERA

== POEZII ==

BUCUREȘTI
„FLACĂRA”, STRADA CAMPINEANU, 40
1914

~~82973~~

Biblioteca Centrală Universitară
BUCUREȘTI

122 988 bullet
566.398

RC 285 bis/III

B.C.U."Carol I" — Bucuresti

C566398

Vreau să însoțesc pe creatori, pe acei cari seceră și prăznuiesc : le voi arăta curcubeul și toate treptele care duc la Supraom.

Voiu cânta cântarea mea celor singuratici, celor cari sunt doi în singurătate ; și celor cari au urechi pentru lucruri ne mai auzite, le voi împovăra inima cu fericirea mea.

Pășesc spre țelul meu, urmez calea mea : voiu sări peste cei șovăelnici și întârziați.

Și astfel drumul meu va fi „declinul“.

(Fr. Nietzsche)

DEDICAȚIE

—o—

DEDICAȚIE

—o—

Cum aburii se 'nalță din vâlcele
In boarea dimineții către Soare,
Spre frumusețea ta strălucitoare
Se 'nalță toate gândurile mele.

Și cum văzduhul limpezit de ceață
Și cerul luminat se 'nseninează,
Așa, privind spre tine, încetează
Durerile — și sorb o nouă viață.

Ascultă-mi ruga, Tu, Stăpân și Tată
A toate ce din mila Ta există :
Păstrează-o 'n veci senină și curată
Și mai presus de viața noastră tristă!

Dar dacă e al lumilor temei
Să sufere, să plângă orice ființă,
Dă-mi mie partea ei de suferință,
Dă-mi mie toate lacrimile ei!

PULBERI DE SOARE

—o—

IDILĂ

—o—

Intr'un câmp odată
Răsărise-o floare,
Palidă sub lună,
Rumenă sub soare.

Vântul n'o bătuse,
Ploaia n'o lovise
Ș'așteptă să vie,
Legănat de vise,
Fluturul ce 'n toate
Noptile-l dorise.

S'a venit odată,
Legănat de vise,
Fluturul ce'n toate
Nopțile-l dorise.

El, rotind în jurul
Florii ce-o visase,
Fremătând deschise
Aripi de mătase.

Ca un fulg albastru
S'a lăsat pe floare,
Tremurând în jocul
Razelor de soare —

Floare lângă flutur,
Flutur lângă floare...

PE CÂMP

—o—

Ce fugă, știi — nu glumă! Te-ai roșit
La față ca un trandafir... Îți număr
Bătăile grăbite și pe umăr
Din goană părul ți s'a despletit.

Să stăm așa! O, ce răcoritor
Adie 'ncoace vântul, și ce bine
Mă simt în largul câmpului cu tine!
Aproape, lângă noi, răsunător

S'aruncă apa 'n vad. E ceasul când
Pe câmp văzduhul tremură de soare
Dogorător și când, la scaldătoare,
Sub sălcii apa clipotește blând

Și limpede ca sticla până 'n fund...
O, nu te rușină! Ne vom ascunde
In tufa cea mai tăinuită, unde
Nici razele de soare nu pătrund!

INVIERE

—o—

M'am regăsit. O, Doamne, ce mare e, ce sfântă
Puterea Ta! Sunt iarăş acel ce-am fost. Imi cântă
In suflet Paradisul cu îngeri şi cu sori.
Mă simt uşor. Am aripi şi fruntea mea cu flori

Din nou e 'ncununată! Şi soare, soare, soare!
Se 'nalţă pretutindeni cântări de sărbătoare!
Lumină! Inocenţă! O, Doamne! cum aş vrea
Să pot a-Ţi spune toată recunoştinţa mea!

Dar nu găsesc cuvântul! Smerit rămân în fața
 Acestei taine sfinte ce mi-a schimbat viața.
 Sunt iar curat ca neaua, mai alb, mai nepătat!
 Mi-e inima un templu – fii, Doamne, lăudat!

Nimic nu mă 'nspăimântă, căci am credință 'n Tine.
 Credința mea întreagă o ai. O, Doamne! cine
 A fost nelegiuitul, tâlharul care-a spus
 Că nu-Ți auzi copiii din tronul Tău, de sus?

Cine-a 'ncercat să spargă a cerului splendoare
 Cu pietre și s'asvârle noroiul lui în soare?
 Atâta bunătate orbește mintea mea!
 Copilul Tău, Stăpâne, de-acuma va putea

Din nou să 'nalțe, seara, o caldă rugăciune
 Spre Tine. Tremur încă de tainica minune
 Ce 'n mine săvârșit-ai. Puterea, slava Ta
 Imi pune psalmi pe buze: simt iar că voiu cânta!

O, câtă fericire! Cânta-voiu cu natura,
 Cu apele și vântul... Intâmpina-voiu ura
 Cu zâmbet de iubire și c'un duios salut
 Imbrățișa-voiu, Doamne, pe cerșetorul slut!

Sunt iarăș al vieții. Putea-voiu să cutreer
 Cu păru'n vânt pe câmpuri; s'ascult un râu, un greer,
 O frunză... Toată firea putea-voiu s'o adun
 In ochii mei și visul din nou să-mi încunun

566.398-
 Cu farmecele Tale, cu-a Ta nemărginită
 Splendoare care cade din cer, în strălucită
 Cascadă și 'nveșmântă pe cel din urmă om!
 Al Tău rămân, Stăpâne, Tu care 'ntr'un atom

Ești tot atât de mare și veșnic ca 'ntr'un astru.
 O, suflete, privește: de-asupra cer albastru,
 Lumină nesfârșită, senline zări de vis
 Și 'n jur, cât poți cu ochii s'ajungi, un câmp deschis.

O, suflete, privește: e raiul primăverii!
Ascultă ce vibrație! E glasul Învierii,
E muzica din sfere! O, cât de 'nălțător
Cutremură văzduhul! Cum crește larg, sonor...

Cum șterge 'n tine toate pornirile de ură,
Cum mângâie, cum stinge durerile, cum fură
Simțirea ta întreagă, topind-o în azur—
O, cât de jos căzuseși ș'acum cât ești de pur!

GRĂDINILE

—o—

Nu le zărești și totuși le simți din depărtare,
Căci vine pân' la tine pe adieri de vânt
Parfumul lor — și 'n aier palpită o vibrare
Ce n'are nici un sunet și nu-i poți da cuvânt —
Nu le zărești și totuși le simți din depărtare.

Le simți că sânt pe-aproape, scăldate în lumină,
Cum simți că-ți vine rima menită unui vers;
Le simți că vor apare și inima ți-e plină
De viziunea clipei spre care ești în mers —
Le simți că sunt pe-aproape, scăldate în lumină.

Și iată-le: sub cerul albastru rîd în soare,
Cuprinsul tot e hohot de rîs strălucitor ;
Și rîsul lor e formă, mireasmă și culoare.
Tronînd biruitoare și respirînd ușor,
Grădinile sub cerul albastru rîd în soare.

Ca 'n fața unei glorii înmărmurești în cale :
Grădinile sunt numai văpaie de rubin.
Cu fețe mii de aur și unghiuri de cristale
Te-atrag — și tu ce poate ești primul pelerin,
Ca 'n fața unei glorii înmărmurești în cale.

Privește-le: acumă grădinile iau forme
De pasări legendare, fantastice, — sau par
Corăbii încărcate de bogății enorme
Mânate spre-o princesă de un cărmaci barbar —
Privește cum își schimbă fantasticele forme!

Și toată strălucirea din cerul plin de soare
Se strînge 'n cercul magic al blondelor grădini,
Ce cîntă și visează, sau rîd hohotitoare,
Frîngînd în mii de linii cu umbre și lumini
Splendorile căzute din cerul plin de soare.

VANTUL

—o—

Hoinărind în voie ca un pierde-vară,
A 'nceput să cânte vântul călător,
Indrăgît de norii cerului de vară
Și stăpân pe largul câmp mirositor.

Și mai mult în glumă întinzând o horă,
Invârtește toate florile pe loc;
Sărutând pe una îi șoptește: «Soră,
«Ce frumoasă-i fata când se face foc!»

Și, sărind în soare, amețit încurcă
Caierul de aur risipit prin creci;
Dar un nor de umbră vine de-l descurcă
Și acum spre codru râde pe poteci.

Naintând sub bolta umedă-a pădurii,
Cercetând s'oprește la știutul loc,
Unde crește rodul minunat al murii —
Și, pocnind din frunze, cântă iar de foc.

Dar acum c'un zâmbet tainic se strecoară,
Pe cărări ce'n umbră șerpuind se pierd:
La scăldat o zână leneș se coboară,
Blând și nalt de coarne aducând un cerb.

Revărsat pe umeri, părul ei sălbatec
Cade peste corpul cu grădini de raiu;
Ard în largi orbite ochii de jăratec
Și 'nfloresc pe șolduri trandafiri de maiu.

Imbătat de farmec vântul o mângâie,
Fluturându-i părul lung și inelat
Și 'n fiori din creștet până la călcâie,
Rumenă coboară zâna la scădat!

FLORILE

—o—

S'aprind ca niște flacări pe ruguri de rubin,
Iși leagănă în soare potirele cu vin,
Se scutură mai albe ca fulgii de ninsoare
Și pulberea de aur se cerne sclipitoare,
Când vântul suflă jaruri pe ruguri de rubin
Și leagănă în soare potirele cu vin.

Miresme dulci și grele se 'nalță împrejur
Din șiruri de cădelniși de aur și de-azur;
Iar inima de doruri rănită și bolnavă
Absoarbe cu nesașiu puternica otravă
Ce 'mprăștie arome și fumegă 'mprejur
Din șiruri de cădelniși de aur și de-azur.

Un pâlce de flori e-o gură de raiu, și 'n nopți de mai
Pământul tot e 'n floare, vrăjit picior de plai
Și câte flori, atâtea privighetori s'adună,
Zvârlind mărgăritare pe razele de lună;
Și cum lumina curge din ceruri noi de mai,
Pământul tot e 'n floare vrăjit picior de plai!

De ce nu sunt ca vântul s'alerg cutreierând,
Albastre, roșii, albe și galbene, pe rând,
Să le adun pe toate și troenit sub ele
Să duc povara dulce în mari mănuchiuri grele,
Zâmbind să-mi lumineze cărarea, fluturând
Albastre, roșii, albe și galbene, pe rând!...

Și totuși cu iubire visarea mea le-a strâns
Pe toate într'un singur buchet pe care-am plâns
Cu fruntea îngropată în el, o noapte 'ntreagă;
Ș'acum de frăgezimea făpturii lor mă leagă
Ceva suav și tainic și sfânt, de când le-am strâns
Pe toate într'un singur buchet pe care-am plâns.

NOAPTE DE PRIMĂVARĂ

—o—

Se zidise-o noapte-albastră care nu aveà hotar;
Pretutindeni se făcuse liniște ca 'ntr'un altar;
Cerul înstelat, de-asupra câmpurilor, stă deschis
Și, trudit, dormea pământul, odihnindu-se în vis!
Și dormea, trudit, pământul priveghiat de mii de stele:
Florile dormeau pe brazdă, paserile 'n rămurele,
Râurile între maluri adormiseră, cântând,
Și 'ntre zidurile albe oamenii dormeau, uitând!

Se părea că adormise totul pentru totdeauna!
Când, de-odată, luminoasă, răsări în zare luna;
După piscuri înegrite scânteia ca un tezaur
Sau s'opria prin crângi, o clipă, ca un mare cuib de aur
Și, torcând din minunatul, auritul ei fuilor,
Se privià, zâmbind, în mersu-i, oglindită 'ntr'un izvor!

Noaptea se făcuse-acuma mai înaltă și mai clară.
Luna se oprî la geamul unei case dela țară,
Luminând un pat în care un copil în somn visă...
Părul blond pe alba pernă ca un nimb se revărsa
Și pe buze s'arcuise un surâs de îngerăș...
Din cearșaf rămas afară, piciorușu-i drăgălaș,
Bucălat și alb, în lună, a fi zis că e sculptat.
Cu mânușele pe pieptu-i el dormia nevinovat.
Maica Domnului privindu-l din icoana ei, de sus,
li zâmbește fericită, parcă-l vede pe Isus!

Însă iată că albește zori de ziuă la fereastră
Și lumina tot mai albă se preface din albastră,
Iar în limpedele aier vesel sună primul tril!
Încărcați de vis deschide ochii gingașul copil;
Ziua năvălește 'n casă și îl lasă ameșit.
Somnoros privește-afară și rămâne 'nmărmurit:
Într'o clipă toată zarea s'a făcut trandafirie
Și cărările sunt albe, iar în pomi e-o veselie!
Crăcile și toată preajma cântă salutând sosirea
Dimineții! Dar, o farmec! se 'nveșmântă 'n aur firea:
Pomii se 'nveșmântă 'n aur, depărtările s'aprind,
Trilurile umplu cerul și pe iarbă vezi sclipind
Diamante și rubine, ametiste și topaze—
Soarele e sus și scaldă toată 'ntinderea în raze!
Fermecat privește-afară gingașul copil... Uimit,

Parc' acum întâia oară-aude 'ntâiul ciripit!
 S'a 'mbrăcat. Acum e-afară... Din mânușele-amândouă
 Bate vesel, parc'acuma vede 'ntâia dată rouă!
 În grădină se oprește înlemnit: scăldate 'n soare,
 Roșii, galbene și albe, uite floare lângă floare!
 Cea mai mândră din prințese ar putea să-și facă salbă!
 Mai departe, uite merii ninși de-atâta floare albă!
 Stă, aleargă și de-odată nalță capu 'n vânt, mirat:
 Lângă el, un flutur mare de pe o floare a sburat...
 L-a zărit: aveà pe aripi numai pietre nestemate!
 Încă unul!.. Zeci și sute!.. Inima în piept îi bate
 Și cuprins de-o 'nfrigurare care fără voie-l mână,
 Fuge, fuge după fluturi!.. Cald! dar uite: o fântână.
 Se oprește... Bea cu sete... Răcorit pornește iar,
 Căci e plin, e plin de fluturi câmpul fără de hotar!
 S'a oprit pe-o floare unul ș'o sărută pățimaș!
 Tremură ca o văpaie și-i atât de drăgălaș!
 Când să-l prindă, fără veste de pe floare a zburat...
 Mai departe, mai departe, mai departe ne 'ncetat!
 Nu se uită că-l înșeapă mărăcini și că e cald —
 După fluturi, după fluturi cât e câmpul de smarald!..

...Dar de-odată se oprește lâng' un limpede izvor:
 Oglindit se vede 'ntr'ânsul tânăr și fermecător!
 Căci de când în căutarea frumuseții vagabonde
 O pornise — se făcuse un flăcău cu plete blonde!

Ochii mari tânjiau în flacări de dorințe arzătoare;
Trupul lui avea acuma mlădieri cutezătoare
Ș'o pornire neînfrântă dà întregii lui făpturi
Simplitatea fără seamăn a puternicei Naturi!
Când, din propria-i uimire deșteptat, se reculese —
Lângă el zări o fată și, privind-o, înțelese
Ce frumoasă e osânda 'nfricoșată a iubirii
Și porni, cântând cu lacrimi, să culeagă trandafirii...

Și porni, cântând cu lacrimi, să culeagă trandafirii!...

COSANZEANA

—o—

O zi de vară. Pace. Din cerul de cristal
Pe câmpul verde cade a soarelui cascadă,
Izbește 'n creștet pomii, se 'ntinde ca un val
Ș'aprinde pietre scumpe pe-o floare de zăpadă.

Cu părul blond ce parcă s'a prins pe fruntea ei
Din calerul de aur al soarelui, — o fată
Străbate prin miragiul de murmur și schintei
Ce-o fură și-o răpește în zarea depărtată.

Obrajii de dogoare ca jarul sânt aprinși ;
Insângerată floare cerșind un strop de rouă
Sânt fragedele buze — dar ochii mari sânt prinși
Ca 'n mreaja unui farmec de-o frumusețe nouă.

AMINTIRE

—o—

Curgeà în depãrtãri o searã,
Trandafirie 'n asfințit,
Când tu învoaltã ca o floare
În calea mea ai rãsãrit.

Cu aripi nevãzute vântul
În preajma noastrã fluturã
Ș'un galben trandafir podoaba
În părul tău și-o scuturã.

Mirată ca un paj și zveltă
Ai stat să urmărești un nor,
Ce 'n barca lui de aur, poate,
Ducea un melancolic dor.

Iar eu, strângând de pretutindeni
Nemărginita mea iubire,
Eram tremurător un suflet
Răsfrânt adânc într'o privire!

DIMINEAȚĂ DE MAI

Mergeam pe câmp. Pe frunte răcoarea dimineții
Puneà o mângâiere de vis. Sămânța vieții
Rodind adânc, schimbase pământul într'un rai:
Erà în minunata, în sfânta lună Mai.
In clarele azururi al primăverii soare
Zvârlià din tolba de-aur săgeți strălucitoare,
Țintindu-le în inimi de paseri și de flori;
In triluri măestrite cântau privighetori
Și gureșele stoluri de ciocârlii și vrăbii...
Pe căi aeriene plutiau ușor corăbii

De purpură, cu prora scăldată în argint —
Căci norii sânt corăbii pe mări de mărgărit...
O, Doamne! slavă Ție, că Tu mi-ai dat privirea
S'o scald și s'o cutreier în toată strălucirea
Eternității Tale! Privind un trandafir
Ce cântă și visează pe aripi de zefir,
Extazul mă 'ngenunchie, un farmec mă 'nfășoară,
Precum odinioară
Poetul cel mai mare, copilul Tău divin,
Plângea de fericire în fața unui crin!

O ROZĂ

—o—

Eram în mers spre piscuri de culmi strălucitoare ;
Cu freamăt viu cununa pe frunte-mi flutură...
Zâmbind de tinerețe, scăldat în val de soare,
Zburam spre Visul care din zări în zări zbură.

Trăia văzduhu 'n mine... lăsam în urmă vântul...
Izvorul armoniei țâșniă din piept, sonor ;
Eră o nestemată pe buza mea cuvântul,
Iar eu, — vârtej de raze și larg excelsior.

Un zeu eram! Și cerul ardeà 'n apoteoză...
Nimic nu-mi sta 'mpotrivă pe drumu' nalt și drept —
Dar scris a fost din mersu-mi oprit să fiu de-o roză:
O mână diafană, căzându-mi blând pe piept.

Și eu ce înfruntasem țăriile albastre,
Sub limpedea lumină a soarelui de-April —
Avântul îngropându-mi pe veci în două astre,
In fața adoratei am stat ca un copil!

STEJARUL

—o—

Muză, tu știi cât de drag mi-a fost totdeauna stejarul
Vino; inspiră-mă iar, din liră să cânt secularul
Domn al pădurii antice și-al câmpului fără hotare!
— Fă să se frângă în limpede vers sonora-mi cântare...

...Mii de imagini în minte-mi răsar — și toate-s frumoase.
Fie că văd cum bătrânul copac, în nopți furtunoase,
Luptă cu oștile spaimii, aduse de vânturi în goană...
Fie că-și scutură crunt pe frunte străvechea coroană...
Fie că-l văd, uriaș și pașnic, în zile cu soare,
Cum ocrotește, cu largi adumbriri, întinse ogoare...

Fie că murmură tainic sub lună, în nopți de tăcere!...
Fie că-l văd, neclintit, desbrăcat de frumoasa-i verdeață:
Seva în trunchiu-i abia de mai poate să 'mprăștie viața,
Fărâmișată cu'ncetul puterea acum i se scurmă —
Dar, resemnat ca un zeu, așteaptă dezastrul din urmă!

FATA DE 'MPĂRAT

Singură 'n iatacu-i, după largi perdele,
Doarme preacurată fata de 'mpărat;
Uşa-i ferecată cu zăvoare grele,
Tăinuind minunea vechiului palat.

Nimeni n'a zărit-o noaptea când visează,
Goală 'n aşternutul sângerat de flori;
Luna poate numai i-a trimis pe-o rază
Sărutări ascunse ce se sting în zori.

Însă 'n miez de noapte neștiut pătrunde
Dorul-călătorul, naintând tiptil:
Pătimaș desmiardă formele rotunde
Și-i respiră părul – jocuri de copil...

Ea în somn tresare și îl chiamă dulce,
Șoapte 'nfrigate murmurând în vis;
Vrea cu dinadinsul lângă ea să-l culce
Și cu drag să-l fie între sâni închis.

Negru când din ace părul se desleagă,
Toate sânt în voia dorului păgân;
Însă când fecioara i se dă întregă,
El de voluptate moare pe-al ei sân!

FLĂCĂRI

Ești iarăși lângă mine și brațul tău molatec
Îl simt din nou pe umeri, rotund și parfumat,
Iar eu, tăcut, obrazul mi-l culc îmbujorat
În părul tău cu bălsam de vânt, primăvăratec.

Îți simt de buze aproape suflarea de jăratec,
Și plin de suc ca fructul din ramuri scuturat
Alunecă în suflet, aprins, un sărutat—
Și tot mai aprig naște același dor sălbatec.

In urmă, o blândețe de soră și de frate
Topește încheștarea de buze 'nfierbântate.
Lăsând în jos privirea, zâmbești tremurătoare...

Rămâi așa, cu mâna în mâna mea! De-acum, —
De-ar fi pământ și ceruri să se prefacă scrum, —
Această clipă sfântă va fi nemuritoare.

N O R I I

— 0 —

Visam, culcat la umbra bătrânului stejar
Cu ramurile 'ntinse pe limpedele cer ;
Visam imagini rare și pline de mister,
In plânset de talangă, melodios și clar !

Plutind ca niște nave de aur și argint,
In depărtare norii porniau încet-încet —
Iar eu, simțind că toate te fac să fii poet,
Lăsam să nască 'n suflet visările ce mint...

Suavă ca o mână de fată-mi luneca
Pe frunte-o adiere de vânt mirositor,
Priveam prin ramuri cerul adânc și sclipitor:
Surâsul lui albastru și calm mă fermeca.

Cu părul blond, o zână venea cântând pe drum,
Venea torcând și vântul în păr îi flutura...
Simțiam așa, că parcă o mână scutura
Din cer, petale albe stropite cu parfum!

Cu părul blond, copila cânta sub cer deschis,
Venea surâzătoare torcând dintr'un fuior —
Și — cine știe? — poate era un palid nor,
Văzut printr'o fereastră de pace și de vis...

...În depărtare nave de aur și argint
Pe drumurile — albastre plutiau încet-încet —
Iar eu simțind că norii te fac să fi poet,
Lăsam să nască 'n suflet visările ce mint!

DIN ZILE-APUSE

—o—

Zadarnic curge timpul, zadarnic ne'ncetat
In jurul meu se schimbă priveliștile vieții:
In mintea mea e vie icoana frumuseții
 Cu nume adorat.

Oriunde mă îndreaptă rătăcitorul pas,
Privirea ei mă 'ngână și'n suflet îmi pătrunde;
In freamătul de frunze, în murmurul de unde
 Aud acelaș glas.

Când vântul primăverii se joacă prin alei
Și mângâie în fugă polenul de pe-o floare,
Zâmbesc, visând că vântul în fire lungi de soare
Resfiră părul ei.

Iar seara când sclipește luceafărul pe cer,
Tresar de-o 'nflorare și'n suflet mă cutremur:
Surâsul ei pe buze avea acelaș tremur
De vis și de mister.

Când lebăda pe lacuri plutește maiestos,
Tăind oglinda apei în leneșe vibrații,
Eu sorb tăcut, de-aproape, tulburătoare grații
Pe gâtul ei frumos.

De-adorm pe câmp de vraja mireasmelor furat,
Tot balsamul de-afară în sânge-mi se revarsă,
O simt pe ea, legată de buza mea cea arsă
C'un dulce sărutat.

O C H I I

Sclipesc și au adâncuri ce sorb ca două astre
Și 'n taina lor ciudată destinul și-l îngropi:
Dar raza lor adesea resfrântă 'n limpezi stropi,
Misterios îi schimbă în două flori albastre!

S'aprinde 'n ei adesea un suflet furtunatic
Și au luciri tăioase și repezi de pumnal;
Se'neacă în lumină de vis, ca într'un val,
Și toarnă 'n suflet zâmbet și dor primăvăratec.

Ferește-te de ochii ce gingaș te îngână,
Căci inima e arsă de jarul lor aprins,
Și nimeni până astăzi în suflet n'a cuprins
Nici cerul lor de aur, nici marea lor păgână!

VENEȚIA

—o—

I

Veneția! Sub cerul de aur o gondolă
Furată de lumină se leagănă ușor;
Vâslind, gondolierul privește visător
În zare și îngână încet o barcarolă.

Sclipind de pietre scumpe, cu foșnet de mătase
Se 'nalță buza verde, gondola sărutând
Și flori de foc presară în urma ei, pe când
Se schimbă 'n flori de soare pe țarm un șir de case.

Și 'n lebădă de soare gondola când se schimbă,
E drumul tot șuvițe de flăcări și panglici
Și 'n jur cu policandre aprinse, licurici
Se strâng, sărbătorind-o, pe unde ea se plimbă.

Spre Lido marea duce pe drumuri poleite
Comori schinteietoare de roz mărgăritar
Și valul e spre Lido mai leneș și mai rar,
Căci poartă orice undă rubine înmiite.

Veneția, în urmă, în purpură scăldată, —
Vibrare de culoare, de apă și de cer, —
Rămâne 'n depărtarea de vis și de mister,
C'un farmec de adlo ce nu-l uiți niciodată!...

II

—o—

Veneția — și floare de-argint pe ceruri, luna...
Gondole adormite în umbră, și laguna
Urcându-se pe trepte de marmură, ușor,
Să mângâie tristețea palatelor ce mor.

Dar noaptea flori albastre aprinde pe portaluri...
Se leagănă un farmec pe mucedo canaluri,
Un freamăt risipește argint de năluciri
Și noaptea se 'nstelează cu mii de amintiri.

Veneția trăește legenda ei de aur!
Cu soarele pe proră, superbul Bucentaur
Sub grindini de urale, schimbat în car de flori,
Pornește 'n larg, spre raiul de purpură din zori.

Ăzi dogele serbează logodna lui cu marea.
Sub părul rupt din soare, zâmbește: toată zarea
E-o fugă de galere ce se aprind în zbor
Și par vârtej de stoluri pe cerul sclipitor.

San-Marc oficiază și pân' la Redemptore
Cutremură înaltul cu valuri largi, sonore,
Și sunetul pe undă se 'ntinde monoton,
S'ășează ca un vultur pe vr'un străvechiu fronton.

Și până 'n zare marea e caier de lumină...
Pe albele balcoane, femeile se 'nclină
Privind în depărtare, gătite pentru bal,
Și 'ncet în inimi crește iubirea, ca un val,

Și mișună în piețe mulțimea, hohotește,
Și marmura, izbită de soare, strălucește;
Palate ard în sânge de jar și roșii curg
Din 'naltele creneluri talazuri de amurg.

— Veneția trăește legenda ei de aur.

BALADA ZEFIRULUI

— După Zamacois —

— 0 —

Un zefir, un pierde-vară visător și singurel,
Hoinărind așa, odată dete buzna 'ntr'un castel.
Și gingaș, năuc de-odată, el cu suflul lui ușor
Desmierdă o copilă ce torcea dintr'un fulor.
Ochii ei aveau albastrul lacului ce adormise
Și a căruia oglindă el în cercuri o 'ncreșise...
Copilă vrând s'așeze iar un cârlionț sburdalnic,
Ce căzuse pe-a ei frunte din bogatul păr năvalnic,
Nu știu cum, făcu cu brațul și cu mâna o mișcare
Candidă și 'nvăluită de atâta 'nfiorare,
Că zefir, copil — sfârlează care razna îmi umblase
Și cu orice salt amorul nestatornic și-l schimbase,
El, vânturător de vorbe și atât de mincinos —

Când văzu cum trece mâna albă 'n părul mătășos,
Înțelese că regină îi va fi în viitor
Copilița drăgălașe ce torcea dintr'un fuior!

Și de-atunci pe-a sale urme ea târi, fără să știe,
Pe înamoratul care o iubea la nebunie;
Iară el simția că încă este-o fericire-a fi
Cel ce-adoră și rămâne neștiut... În orice zi,
Pentru dânsa, pentru ochii cu sclipiri întunecoase,
Aduna din cuiburi toate cântecele-armonioase.
Neputând mănunchi s'aducă toate florile – vioi,
El da fuga să culeagă fluturi adormiți pe foi,
Toți câți strălucesc pe câmpuri, în păduri și prin boschete
Și pe toți cu binîșorul adunându-i în buchete
De rubine și de aur, de sîdef și de văpaie,
Le svârليا cu o suflare, pe fereastră, în odaie.
Iar pe vremea când răsună pe câmpie cântul coasei,
El da fuga să culeagă, pentru parfumarea casei,
Balsame și dulci miresme, tot ce e mirositor –
Pentru alba copiliță ce torcea dintr'un fuior!
Câte-odată în Provența se ducea pe-o lungă cale:
Încărcat venia de-acolo cu parfum de portocale!
Și la orice rău al fetei el găsia un leac... Așa,
Dacă rece era noaptea, vînt de vară se făcea;
Dac'aprins era văzduhul și a vijelie 'n zare,
De pe piscuri zăpezite adia ca o răcoare...

Și 'ndrăzneț — un paj obraznic — ea vr'o carte de citea,
Când avea de 'ntors o foaie, el, suflând, i-o întorcea!

...Iar când, noaptea, ea în patul cel micuț dormia ușor,
Blând zefirul da perdeaua într'o parte, binișor...
Indelung, privia centurul degetelor mici și fine
Odihnite pe rotundul sânurilor tari și pline.
Spre-a avea ceva din trupul adormit sub vâl de vise,
Suflul și-l unia cu suflul buzelor întredeschise
Și cuprins de-o pătimășe și bolnavă 'nfrigurare,
Fără teamă, de pe buze îi sorbia o sărutare!...

— Inșă, îmbrăcat în mantă somptuoasă ce lucea,
Intr'o zi sosi un tânăr senior. Nu-l cunoștea
Nimeni. El venia din țara Aqitaniei, cu dor,
De soție să iea fata ce torcea dintr'un fuior.
Frumusețea lui și încă darurile lui bogate
Câștigară 'ndată fata, fără multă greutate.
După largi saluturi, după laude, parlamentară
De căsătorie 'n urmă... și inelele schimbară!
Cât de parfumat să fii și cât de drag, ce poți, zefire,
Față 'n față cu seniorii cari dăruesc safire,
Perle rare, coliere?... In mânia lui nebună,
Crunt se năpusti zefirul, prefăcându-se 'n furtună,
Spre castelu'n sărbătoare! Zi și noapte-a tot urlat;

Zidurile să le darme zi și noapte-a încercat!
Iar în ziua când alaiul spre biserică porni,
Rând pe rând în chip de vifor și furtună se stârni
Și ca'n drum să nu s'arunce roze când vor trece mirii,
El pătrunse în grădină scuturând toți trandafirii!
Și — nădejdea cea din urmă! — el în timpul slujbei sfinte
Încercă să svânte vinul în potir. Luptând nainte,
În zadar cerca bătrânul clopotar să sune 'ntr'una:
Clopotul bātu sinistru și mai trist ca totdeauna!
— Mânios apoi zefirul dete-o goană — să te ții! —
Furia să și-o mărească cu-ale lumii vijelii...
Și, îngrozitor, năpraznic scăpărând din ochi dușmani,
Se întoarse la castelul vechi. Trecuseră doi ani.
El pornise să-l distrugă ca p'un pai, ca p'un nimic,
Când acolo, în cuprinsul vesel după zidul mic,
Mai gingăș, mai fraged de cât trandafiru — abia crescut,
Într'un leagăn de răchită el zări un nou-născut!
Și atât de dulci speranțe 'n ochii mamei străluciau,
Că se 'nfioră la gândul chinurilor ce aveau
Să urmeze: și, învins de-amoru 'n veci biruitor,
Pe o moară-jucărie 'și dete sufletul ușor,
La picioarele măicuței ce torcea dintr'un fuior!...

CELE TREI SONETE

—o—

CELE TREI SONETE

—o—

I

Și deci te-ai dus departe și poate pentru veci
Și soarele cu tine l'ai dus în altă față,
Iar visul ce 'nstelase un plaiu de primăvară
L'ai prins la cingătoare și-l porți pe unde treci.

Te-ai dus cu toate-aceste în negurile reci;
Dar flacări după flacări în urma ta zburară,
Cu-o mantie trufașă ușor te 'nfășurară
Să fii împărăteasă și 'n clipa 'n care pleci.

In țări ce sunt lumină și eu m'am dus departe
Pe-o aripă de ceruri, polen răpît din flori,
Și dincolo de-abise nimic nu ne desparte.

Acolo se revarsă în inimi alte zori ;
Strivind pe om în tine, respingi lumeașca parte...
Iubirea e vârtejul ce urcă pân' la sori !

II

Și deci tu crezi că totul n'a fost decât un vis
Și 'n mreața înflorită de-ai fost o clipă prinsă,
Tu n'al știut că dacă de vis te lași cuprinsă
Cu el se reîntoarce pierdutul paradis.

Dar eu în vraja de-aur rămân pe veci închis,
Căci noaptea 'nflăcărata din ochii tăi desprinsă
Simțirea mea schimbând-o în patimă aprinsă,
Izvoare de lumină în suflet mi-a deschis.

A fost de-o clipă visul, dar el trăește 'n mine;
Mi-l spune orice floare, mi-l cântă orice stea,
Mă soarbe și-mi dă viață, și 'n el te simt pe tine.

Ființa mea întreagă te cere și te vrea.
Intreaga mea dorință te-aduce și te ține
Să faci din mine parte și astfel ești a mea.

III

Subt albe flori de zarzări, zâmbind te-ai arătat ;
Tăcută te 'ntorseseși și noaptea se 'nstelase —
Curgea albastră luna pe strașine de case,
Cădea ca o beteală din cerul lăcrămat.

Murisem și 'nviasem când mâna ți-am luat.
In tine valul de-aur simțirea-și revărsase,
Iar brațul meu puternic ușor te inelase,
Când tu c'un geamăt dulce la sânumi te-ai lăsat.

Priviam cum stă pierdută sub taina zâmbitoare
Povara mlădioasă ce dulce s'odihnia
In ochii ei și 'n păru-i cu noaptea sclipitoare.

Simțiam că universul e dat în paza mea.
Eram o adiere plecată pe o floare...
Si mă uitam pe ceruri la cea din urmă stea.

CLAR DE LUNĂ

—o—

CLAR DE LUNĂ

— o —

I

Sub cer de noapte-albastru și enorm,
Când simți că porți nemărginiri în suflet;
S'aude 'n văi al apelor răsuflet,
In lună, albe, câmpurile dorm.

O, clipa asta pașnică și sfântă!
Din umbră nalță florile parfumul,
Scăldat în raze strălucește drumul
Și, undeva, privighetoarea cântă!

II

—o—

Ce noapte! N'a mai fost o noapte
Mai albă și mai parfumată!
De unde curge-atâta balsam
Și'n sufletu-mi dece s'adună
Atât prisos de fericire?
De ce simt farmecul de lună,
De parcă asta-i prima noapte
Și parcă simt întâia dată?

Un zâmbet luminos mă 'ngână
Și-o lacrimă mă înfioară!
Mă simt învins, dar lângă mine
S'arată albele Victorii;
Ași vrea să plâng — și par'că-mi vine
Să cânt ca'n fața unei glorii;
Ași vrea să cânt — și plânge'n mine
O strună tristă de vioară!

Mă simt frumos și mă simt tânăr
Și frate bun cu depărtarea!
Ași rătăci în văi, pe câmpuri,
M'ași da în glumă cu zefirii;
Ași sta de vorbă toată noaptea
Cu cerul și cu trandafirii;
Și, visător, o noapte 'ntreagă
Ași asculta privighetoarea!

PRIVIGHETORI

Suavă nostalgie de stele și de cer
Ce 'n larguri se destramă pe aripi de mister;
Suspîn pe care-l scoate din sânul lui pămîntul;
Tristețe infinită ce-și caută mormîntul.

Înaltă năzuință, de lut purificată;
Beteală de simfirie în haos resfirată;
Duios regret ce cade, plîngînd, din paradis
Și dulce-ascensiune de vrajă și de vis.

Dorință ireală al cărei vag contur
Subtilizat se pierde în limpedele-azur;
Epitalam ce peste albastra ei genune
Vrea noaptea cu pământul în taină s'o cunune.

Cristalizări de suflet și joc ispititor
De lacrimi arcuite în curcubeu sonor;
Miracol de vocale ce râd și plâng, bizare;
Cascadă de rubine și de mărgăritare

Supremă-acrobație și virtuozitate
A inimii ce 'n ghiara durerilor se zbate;
Suspine 'nlănțuite, îngemănări de flori
Spumoasă broderie urzită din flori.

Fuior vrăjit ce cântă și toarce fir de-argint;
Strălucitoare salbă de sunete; alint
De nopți tremurătoare când singură 'n tăcere
Privighetoarea 'nalță divinu-i Miserere!

SERENADĂ

Zărilor albastre curg în depărtare,
Apele visează; dorm și trandafirii...
Vino! nici o umbră nu e pe cărare,
Vino să nu zboare clipa întâlnirii!

Dulce își înalță florile parfumul,
Murmur de pădure tainic se îngână;
Alba feerle scaldă 'n raze drumul...
Vino: este ceasul de iubit, stăpână!

Brațul meu de mijloc când te va cuprinde,
Gâtul tău în lună alb o să rămâie —
Vino, și din ace părul ți-oi desprinde,
Blond să se reverse până la călcâie.

Unul lângă altul vom simți în suflet
Balsame și triluri de privighetoare
Și prelung sorbindu-ți palidul răsuflet,
Roșie, pe buze, am să-ți prind o floare!

IN PARC

—o—

Liniște... În parc suspină
Strop cu strop fântâna ;
Dulce îți desmiardă mâna
Raze de lumină.

Florile pe care luna
Cerne 'nfiorare,
Adormită pe cărare
Una câte una.

Toate vrăjile din ceruri
 Ți s'adună 'n cale;
Lăcrima privirii tale
 Plină-i de misteruri.

Răsuflarea ți se taie,
 Simți tot adevărul...
De miresme plin ți-e părul,
 Ochii de văpaie...

P A C E

—o—

O, noapte, lasă inima-mi sărmană,
Atât de mică și de sfâșiată,
Sub larga ta aripă înstelată
O clipă să-și ascundă vechia rană.

S'o 'ngâne vise albe și discrete,
S'o legene și 'ncetișor s'o culce
Și s'o sărute liniștea mai dulce
Ca sărutarea dulce-a unei fete.

Să plângă glas de ape fermecate;
De sus să-și despletească luna firul
Și 'n somn să i se pară că zefirul
E mângâierea mâinii adorate!

APARIȚIE

E târziu... Eu singur stau ca un lunatic ;
Prin ferestre luna scaldă în lumină
Draga mea odaie unde, singuratic,
Fac potir de floare dintr'o strofă fină.

Împrejură-mi farmec din povești s'adună...
Neștiut de nimeni, cum visez în pace,
Răsărind din spuma valului de lună
Tânăr trup de fată candid se desface.

Sub pleoape globul ochiului se bate,
Toată este numai marmoră și foc;
Alb întinde brațul plin de voluptate
Și s'ar cere parcă frântă de mijloc.

NOAPTEA DE MĂRGĂRITAR

Zeu cu mâna de femeie și cu ochii de jeratec,
S'adâncește'n vis poetul ca un vultur singuratec;
Însă șoapte și miresme tulbură pe solitar:
Spre pământ din cer vâslește noaptea de mărgăritar.

Perlă fină urlașe, schinteiază firmamentul
Și clipind în orice parte își sporește orientul,
Iar prin zarea de prăpastii, din polenul ei stelar,
Cerne pulbere de viață noaptea de mărgăritar.

Drumuri vii și căi aprinse curg, aleargă, se 'ntretae ;
 Tremură pe văi și dealuri o beteală de văpae
 Și un freamăt mișcă valul ierburilor ce tresar,
 Căci în câmpuri e culcată noaptea de mărgăritar.

Suliți fine cad din lună pe oglinzi de eleștee,
 Sângerat frângându-și vârful de argint într'o schintee,
 Iar pe lacuri — tort de aur — galbeni nuferii răsar
 Căci din ape-adânci se 'naltă noaptea de mărgăritar.

Ondulând din frunză 'n frunză se propagă o 'nălțare ;
 Infinitul în adâncuri ca o lacrimă tresare ;
 Glasuri de privighetoare urcă sensitiv și rar :
 Este noaptea care toarce fire de mărgăritar.

E mărgăritar pământul și mărgăritar e 'n ceruri
 Și, furat de nălucirea unui chip cu dulci misteruri,
 Nemișcat și pal, poetul simte 'n sufletu-i de jar :
 Noapte 'naltă, noapte albă, noapte de mărgăritar !

NEVROZĂ

—o—

Adesea mă îngână, mă fură o visare...
O simt adânc în mine din suflet cum răsare,
Ca floarea ce plutește pe lacul de smarald;
O simt cum înfășoară cu balsamul ei cald
Întreaga mea ființă; o simt cum șerpuește,
Cum urcă nevăzută și ca o plantă crește
Cu sute de tulpine, cu mii de foi, cercând
În mreaja ei să prindă și inimă și gând!

Încet, pe nesimțite, urzesc o fericire...
Rănit mă simt de-o nouă, puternică simțire
Și sânger de durere, zâmbesc de-atât noroc;
Din frânele vieței mă smulg aripi de foc:

Ești tu, ești tu, Arhanghel de aur al iubirii!
Tu soarele întuneci cu raza ta; zefirii
Pe lira lor de roze te cântă, te slăvesc.
Sânt prada ta, Arhanghel! Strivește-mă: iubesc!

Să lupt cu-atâta farmec eu nu mai am puterea..
Sorb lacom din otrava mai dulce decât mierea,
Știu bine că sub mine se cascadează un abis —
Știu bine, dar căderea ce dulce e în vis!
Și visul meu acuma mă duce ca pe-o apă,
M'atrage în vârtejuri de moarte și mă scapă
Și visul meu acuma e vultur plutitor,
Ce lunecă'n miragiul din zarea fără nor!

Închid c'un zâmbet ochii, de-atâta voluptate..
Mă dau întreg simțirii ce'n pieptul meu se zbate,
Las inima s'o poarte furtunile în larg:
Știu bine că-i pierdută, că valurile sparg
Corabia mânăată de soartă la dezastru —
Dar moartea e frumoasă sub raza unui astru,
Ce'n clipa morței tale surâde liniștit,
Când el prin vijelie pe mări te a ispitit!

II

Ești tu, pe veci, sărmana mea iubire!
Tu, lacrimă ce-ai curs pe-obrazu-mi pal,
Pe care luneca al nopții val
Răcoritor! Pojar de fericire

Ce'n friguri ai încins întâia oară
Din creștet până 'n tălpi un biet copil,
Rătăcitor și trist, cu port umil,
Cu gând curat, cu inimă fecioară,

Ești tu, minune de înseninare
Ce verși candoarea unui vecinic rai,
Cu care 'n seri de toamnă mă 'ngânai,
Când eu priviam încremenit în zare

Și când, lăsând ca un veșmânt să cadă
Țărâna unui suflet chinuit, —
Doar visul meu sporia în infinit
Ca o vrăjită roză de zăpadă!

III

—o—

Și dintr'un zâmbet, dintr'o dulce vrajă
De zâmbet fraged și licăritor;
Din ochii tăi adânci, din apa lor
Ce leagănă și strânge ca 'ntr'o mreajă

Scilpiti de lacrimi - mistice opale;
Din genele ce ard misterios;
Din părul tău ce ca un nimb spumos
Dă și mai mult paloare feșii tale;

Din toată feciorelnica splendoare
A sufletului înecat de-azur,
Ce 'mbălsămează, ca pe-o albă floare
De marmoră, al sânilor contur —

Te întrupezi și caldă te apropii
Așa cum visul meu bolnav te-a strâns
Din infinit, și te-a răsfrânt în stropii
De dor pe care către cer i-am plâns!

IV

— 2 —

Și iată : tremur tot și, palpitând,
Simțirea mea spre tine se ridică
Sălbatecă și mângâie cu frică
Șuvița de pe tâmpla ta, uitând

O clipă 'n jocul ei copilăresc
Abisele din ochii tăi în care,
Terorizat de-o sfântă adorare,
Eu încă n'am puterea să privesc.

Dar, iată: părul tău e parfumat,
Atât de mătăsos ș'atât de dulce —
Vai, cine s'ar opri ca să nu-și culce
Pe gâtul tău obrazul fierbântat?

O, lasă-ți pradă buzele fierbinți
Copilului ce pătimaș te strânge,
Căci el de s'ar trezi din vis, ar plânge
Înspăimântat că 'și-a ieșit din minți!

V

Rămâi cu mine vecinic! Fi sora mea! De tine
Simțirea mea se leagă, se strânge și se ține,
Ca iedera ce urcă pe zidul nalt. Rămâi,
Ca sânul tău durerea să-mi culc și să mângâi
Tristețea grea de care mi-e inima bolnavă!
Fi templul meu de rugă! Fi turnul meu de slavă!
Fii umărul pe care din când în când să plâng,
Când sufletul se sparge în lacrimi ce se frâng!
Rămâi, căci eu din tine sorb viața mea!

Tu vii,

Când sânt doar umbra unei dureri și reînvii
Pe cel ce'n drum spre steaua din zarea lui de vise,
Sub cer de desnădejde căzuse și murise;
Tu vii și-aduci cu tine un strop de fericire,
In albe mâini mai sfinte ca sfintele potire!

* * *

Dă-mi brațul tău, căci, iată, eu șovăi pe pământ,
Ca flacăra bătută de ploaie și de vânt,
Dă-mi brațul tău, căci noaptea mormântului mă cere
O vorbă, dă-mi o șoaptă! — căci groaznica tăcere
Din urmă vrea s'arunce lințoliul ei de fier
Pe viața mea. Dă-mi ochii, dă-mi ochii tăi de cer
Să-mi scald pe veci simțirea în raza lor, stăpână,
Căci eu pe suflet încă am fire de țărână!

VI

O, suflet slab, fii tare —
S'apropie furtuna !

Cu trup de val pe care îl știe numai luna,
Cu sâni pe-a căror floare căzură două stele,
S'apropie Princesa din visurile mele !

O, suflet trist, privește:

In aierul de vis

Palpită minunată pe margini de abis —

Cu părul ca o mantă ce cade la pământ,

Cu ochi ce sorb vieața mai reci ca un mormânt!

Pe chipul ei de ceară — privește! — se adună

Atâta frumusețe, că parcă e nebună!

VII

—o—

O, nu! O, nu! Cu părul risipit
Pe ochi, lăsând privirea ta să cadă
Provocător pe sânii de zăpadă,
Ce-și umflă valul tot mai răzvrătit;

Mă fascinezi cu mlădieri, cu dulci
Perversități de fiară îmblânzită
Și cu o vorbă pătimaș șoptită
Tu la picioare tremurând mă culci;

Și nobilă cum stai ca o statuie
În fața mea, și goală – un vârtej
M'atrage beat spre tăinuitul vrej
De voluptate, către care sue

Frenetic cea mai dulce sărutare...
Și 'n clipa unui spasm leșinător
În care mii de suferințe mor,
Sorbim dumnezeiasca împăcare!

VIII

—o—

Eu simt că'n astăseară ceva în mine moare,
Ceva curat și fraged se stinge ca o floare :
Petală cu petală, încet și dureros...

Simțiam cu deznădejde că sufletu-mi e ros
În umbră, de un vierme ascuns în orice clipă
Și-adesea auzisem în nopți târzii cum șipă
Un strigăt de alarmă de moarte vestitor ;
În preajma mea adesea, în zbor fâlfâietor
Cu aripele negre o pasăre de pradă
Rotia ca o nălucă, amenința să cadă,
Ca trăznetul pe-o floare, pe viața mea... Un val
De vânt lovia adesea în zidul de cristal
Cu care 'mprejmuisem a inimii grădină —

Dar eu, furat de vise, cu ochii în lumină,
 Urziam simțirii mele veștmânt de albe flori,
 Dormiam sub arc de stele și mă treziam în zori
 Cu fruntea 'ncoronată de 'nalte idealuri.

Muria în depărtare pe crestele de valuri
 Furtuna, și subt cerul albastru eu lăsam
 S'alunece în vole corabia – visam...

Fremătătoare stoluri de pasări minunate
 Mi se lăsau pe umeri, veniau ca la un frate
 Și flori fluturătoare podoaba-și scuturau
 Pe fruntea mea senină, iar ochii mei furau
 Prin razele de soare un strop de cer albastru –
 În mine-aveam adâncuri și înălțimi de astru...

Dar simt în astăseară, încet și dureros
 Cum tot se surpă 'n mine... O, viermele ce-a ros
 Mereu, pe nesimțite, grădina minunată
 Ești tu! Acuma cerul e-o pânză sfâșiată...
 S'apropie furtuna cu suflet otrăvit...
 Pe fruntea mea cununa de roze a murit...
 Cântările de aur au înghețat pe harpe...
 Eu floare te crezusem și'n loc de balsam – șearpe!
 Mi-ai dat să sorb veninul simțirii tale mici...
 Cu fiecare clipă zâmbiai că poți să strici

Cu mreața ta fatală și plină de otravă
Un templu ce-și urcase fantoma până 'n slavă!

Dar iată, din ruina întregii mele vieți
Eu 'nalț din nou privirea spre-a tale frumuseți
Și nu găsesc vreo vină făpturii tale sfinte.
O, iartă dac'o clipă durerea mea fierbinte
Pe statua ta albă noroiul ei zvârli —
Tu, singura iubire ce 'n veci o voiu dori...

IX

—o—

Plouă... Ploaia toamnei plânge la fereastră,
Plânge ca o mamă,
Plânge ca o soră.

Ploaia toamnei oare? — sau iubirea noastră
La această oră
Din mormânt mă chiamă?

Noapte... Vântul toamnei printre pomi când trece,
Hohotă și țipă,
Rupe crengi uscate...

Vântul? — sau pe-aproape nebunia rece
Bate din aripă
In singurătate?

X

Toată noaptea marea n'a dormit o clipă
S'a zbatut într'una și mi-a plâns sub geam;
Nemișcat și palid ascultam cum țipă
Și o 'nțelegeam!

Sufletul ce moare sfâșiat pe creste
De talazuri negre, îl cunosc de mult:
Frate mi-e și 'n mine trista lui poveste
Vecinic o ascult.

XI

La un portret

—o—

Părul blond căzut pe umeri, și pleoapele lăsate —
Nasul fin, senină fruntea, buzele înfrigurate...
Cine-i fericitul care ți-a ieșit întâi în cale?
Cine-a rupt, însângerată, floarea fecioriei tale?
Cui i-ai împletit pe frunte trandafirii și cui, spinii?

Cui i-ai dezvelit comoara de contururi și de linii,
Albă răsărind ca Venus din spumoasele dantele?
Brațul tău rotund pe cine strâns-a 'n leneșe inele?
Cui i-ai dat să bea din cupa sânelui, ca dintr'o floare
Vinul cărnii vinovate și în veci ispititoare?

BOABE DE PLOAIE — BRUMĂ

—o—

CANTEC

—o—

Repezi boabele de ploaie,
Repezi și sonore cad —
Vai, a mai rămas în brad
Dintr'un cuib, un fir de paie!

Pe-așã vreme când s'alungã
Negurile toamnei reci,
Ași vrea dorul meu de veci,
Ași vrea dorul să te-ajungã!

Fulgerările albastre
Să-i despice 'n noapte drum,
Unde, albă, plângi acum,
La fereastră, între glastre.

Să 'nceteze ploaia 'n ramuri,
Luna să se 'nalțe 'n vânt –
Iară dorul meu cel sfânt
Luminos să-ți bată 'n geamuri!

RUGĂCIUNE

—o—

O, Doamne! îndurare —

E cel din urmă vis...

Un colț de cer, o zare de-albastru paradis

Zâmbind îmi licărește pe margini de abis.

O, Doamne! îndurare —

E cel din urmă vis!

Tu ai atâtea stele,

Eu am un singur vis...

În el atâtea lacrimi și doruri am închis!

Îl vreau în suflet ghimpe de jar — dar nu ucis!

Tu ai atâtea stele,

Eu am un singur vis.

T O A M N Ă

—o—

Mi-aduc aninte: singur, treceam îngândurat...
Pe drumul rustic, singur, treceam înfășurat
În mantia de aur a liniștei... În zare,
Creștea singurătatea; plutiă o 'nfiorare
De harfe vagi — și lacrimi picau din cerul pur.
Sporind din întuneric pe limpedele-azur
Urcă 'n nemărginire o barcă de lumină...

Plângea 'n apropiere o apă în surdină...

Petală cu petală o floare se stingeă.

Și, neștiut, plângea

Un suflet pretutindeni.

Atunci, înfiorat,

Pe drumul alb și rustic am stat, înfășurat

În visul meu — dar visul eră un giulgi de ghiață

Și, palid, spectrul Toamnei îmi stă tăcut în față!

TRISTEȚE

—o—

Eu am să torc un cântec duios și chinuit,
Duios ca printre ierburi și fân un vânt hoinar
Si chinuit ca plânsul de fluier solitar —
Eu am să torc un cântec duios și chinuit.

Eu am să torc un cântec mângâietor și trist,
Mângâietor ca luna când lunecă în vânt
Si trist ca bălăria crescută pe mormânt —
Eu am să torc un cântec mângâietor și trist...

SINGURĂTATE

—o—

Pe 'ntinderi mohorâte burează... Vâjâind,
În vânt, din ceața sură copacii se desprind
Si brațe de schelete spre ceruri răsucesc...
Gândirile în giulgiu de frig se învelesc.
În golul trist din suflet un tremur vag se sfarmă
Cu spaima ce-o stârnește un strigăt de alarmă
Si, palid, simți de-odată c'asupra ta un dub

Din alte lumi zburat-a o clipă prin văzduh
Si-a deșteptat în tine nemărginiri ce dorm...
Atunci, simțind în suflet un cimitir enorm,
Lași brațele-obosite să cadă 'n jos, inerte,
În amintirea unei iluziuni deșerte
Sau poate 'n amintirea fantomei ce s'a stins.
- O, ce bătrân îți pare că ești: ți-e părul nins!

ÎNFIORĂRE

In sufletu-mi doarme o vechie vioară,
Cum doarme, ascuns în pământ, un tezaur...
O simt cum tresare și trist se 'nfioară,
Când lunecă visul pe coarda de aur!

Pe coarda de aur când lunecă visul,
Un plâns în surdină se urcă și scade
Si cum printre gene zăresc paradisul,
Pe strună o lacrimă limpede cade!

O lacrimă limpede cade pe strună
Si tace vioara! Dar sufletu-și strânge
Durerile toate și brațele-și frânge
Si strigă în noapte cu glas de furtună!...

Cu glas de furtună el strigă în noapte –
Dar hohotul scade și stins se coboară,
In freamăt de frunze și'n murmur de șoapte...
– In sufletu-mi doarme o vechie vioară!

AMINTIREA

—o—

În orice suflet doarme, în umbră, amintirea...

Nălucă e, dar veșnic îți tulbură simțirea,
În giulgiul ei de moartă se 'nalță din abis,
Privindu-te, tăcută, cu ochii ei de vis!
Ai vrea să fugi — zadarnic, căci nu mai e scăpare:
Îți stă mereu în față aceeaș arătare,
Cu gestul de statuie, cu ochiul împietrit,
Așa cum pretutindeni mereu te-a urmărit.
Închizi cu spaimă ochii și nu mai ai răsuflet,
Voind să mori o clipă — dar și mai viu în suflet
Răsare, palid, solul tăcut, cu buze reci...

Și-atunci simțind că vieața legată ți-e pe veci
De-această umbră mută, te-apropii ca de-un frate
Și 'ncepe amintirea, când noaptea-i jumătate:

— «Al meu rămâi. In mine trăești de mii de ori!
In mine arde jarul pierdutelor comori—

In ochii mei de piatră trecuta ta vieață
Renaște, ca prin farmec, din negură și ceață.

Ca pe-un copil, de mână te voiu purta mereu
Și tot ce-ai plâns odată, voiu plânge-acuma eu,
Căci tot ce-a fost odată a re'nviat în mine!

— «Deci, vino! Mână 'n mână vom merge prin ruine.
Pe drumul drept pe care se 'nalță plopi în șir,
Intra-vom împreună, tăcuți în cimitir.

Având de călăuză printre morminte vântul,
Cu el cutreiera-vom și vom găsi mormântul
In care doarme-acuma iubirea ce s'a stins.

Nu plânge! Amintește-ți: E zi de-April. Au nins
Flori albe pretutindeni și cântă toată firea.

E soare pretutindeni; pe fruntea ta iubirea,
Zâmbind, cu alba-i mână cununa ți-a 'mpletit
Și tu dezmierzi fecioara iubită, fericit...

In ochii ei albaștri e cerul vieții tale
Și 'n sânu-i urcă valul simțirii virginal;

Subțire, albă, sveltă—e toată numai vis,
Arhanghel de lumină sub cerul larg, deschis!

— «Trec anii. Te întuneci. Ești singur. Noapte, vânt...

Vai! tot ce-odinioară era pe-acest pământ
Frumos, curat și fraged, acum e veșted!... Plânge
O mare desnădejde și brațele își frânge
La geamurile tale, cu glas sfâșietor:
E toamna 'ndoliată, e toamna rece. Mor
Iluziile de-aur, de vânturi spulberate;
Fantome lângă tine apar; singurătate...
Un clopot de aramă cu bocet uniform,
Depart, prohodeste prelung pe cel ce dorm,
De veci...» — Și Țimintirea în tine răscolește
Furtuni. Se roagă, cântă, murmură și șoptește
Și, rând pe rând, în tine, în sbor privighetori
S'amestecă cu stoluri de corbi croncănitori
Și moare și 'nviază în tine toată firea!

În orice suflet doarme, în umbră, Țimintirea...
În giulgiul ei de moartă se 'nalță din abis,
Privindu-te, tăcută, cu ochii ei de vis!
Ți vrea să fugi — Zadarnic, căci nu mai e scăpare...
Ți stă mereu în față aceeaș arătare,
Țșa cum pretutindeni mereu te-a urmărit,
Cu gestul de statuie, cu ochiul împietrit!

TRISTEȚEA LUI SOLARO

—o—

Și deci în noaptea-aceea de aur și cristal,
Cu zări nălucitoare de basm oriental,
Pe drum, în ploaia lunei, doi tineri se 'ntâlniră,
Cu mâna strâns lipită ținând la piept o liră.
Înalt și svelt Solaro, — Romero svelt și 'nalt,
Părea că fiecare e umbra celuilalt.
Pe fruntea lor un fulger ciudat jucă într'una,
Și ei zâmbiau cu-acelaș surâs, simțind cununa,
Ș'aveau aceleași lacrimi în ochii lor adânci.

Cum cad strălucitoare izvoarele pe stânci,
Cădeă pe umeri părul stropit cu foc de soare,
In bucle de-opotrivă de lucii și ușoare.

Pe palidele buze aceleași roșii flori

Puneau polen de flacări, și arse de flori

Tânjiau îndurerate de-aceiași voluptate, —

Părea că fiecare cu celălalt e frate.

Dar când întinse mâna Romero zâmbitor,

Pe fața lui Solaro trecea un negru nor.

— «Solaro, scumpe frate! Să ne grăbim... Privește:

Colò, pe vârful de stâncă, castelul strălucește.

Serbarea va începe... Ne-așteaptă pe-amândoi;

Să cânti ca niciodată! Tu n'ai simțit că noi

Dăm sufletului aripi, nălțându-l către cer?

Dar tu ești trist... tu suferi, Solaro!...

— «Da, eu pier».

Si fața lui ca noaptea se 'ntunecă. «O frate,
Un gând ascuns de-o vreme în mintea mea se sbate.

Si-mi spune: «Sfarmă lira cu glas armonios!

Cu-atât mai sterp e visul, cu cât e mai frumos!

Zadarnic nălți stindardul simfivilor eterne;

Zadarnic faci în suflet să murmure citerne,

De lacrimi preacurate ca roua de pe flori;

Zadarnic fără teamă, dar palid te cobori

In marea zbuciumată din negrele abise

Ce 'n propria-ți ființă de veacuri stau închise;

Zadarnic din vârtejul de patimi și noroi
Culegi mărgăritare, nălțându-te c'un roi
De vise care zboară spre cer fremătătoare;
Zadarnic în beția avântului spre soare
Cu strigătul din urmă chiar inima ți-o scoți
Din piept, însângerată!... Zadarnic, căci din toți
Ce mișună în valea de umbră și de plângeri
Nu-i nimeni să te vadă!... Acest pământ e orb:
Satana-l ține 'n ghiare, sub aripa-i de corb!
Tăcù. S'acum Solaro, cu ochiul gol de vise,
Părea un sfânt arhanghel cu ariplle 'nchise.

ROMANȚĂ

—o—

Eu în lumea asta
Sunt un trecător ;
Soră mi-e tristețea,
Visul frățior ; —
Ochiul dacă 'mi este
Dus și plutitor,
E că sunt pe lume,
Numai trecător.

Când privesc o floare
Sau ascult în vânt,
Toată lumea parcă
Este-a mea... Si cânt!
Când privesc o floare
Sau ascult în vânt,
Am o legătură
Cu acest pământ.

Seara când mă prinde
Rătăcit pe drum,
Dorurile mele
Se prefac în scrum;
De mă prinde seara
Rătăcit pe drum
Simt că toată viața
Este numai fum!

Gândurile însă
Iarăși când le strâng,
Strop de fericire
Intre gene frâng,
Gândurile mele
Toate când le strâng,
Eu adun în mine
Cerul tot — și plâng.

Căci în lumea asta
Sunt un trecător:
Soră mi-e tristețea,
Visul frățior —
Si de-mi este ochiul
Dus și plutitor,
E că sunt pe lume
Numai trecător!

FULGI DE ZĂPADĂ

—o—

ANUL-NOU

—o—

Pe câmpuri mute ninge... ninge
Dar iată, miază-noapte bate
De parte, în singurătate,
Vestind că anul vechi se stinge.

Prelung, din turn în turn împarte
Arama trista-i prorocire,
Să aibă tot cuprinsul știre
Că 'n lume toate sunt deșarte:

«Acum o 'ntreagă lume moare
Si naște 'n locu-i alta nouă,
Dar de-opotrivă amândouă
Sânt două clipe trecătoare.

Durerea vechie se 'noește
In alte lacrimi oglindită;
Si dacă râde fericită
O lume 'ntreagă s'amăgește.

Vor înflori de sigur roze,
Dar lângă ele fi-vor plângeri,
Si lângă tragice înfrângeri
Vor străluci apoteoze.

Simțirea vecinic o să moară
In groapa rece și adâncă:
Nimic din tot ce n'a fost încă
Si tot ce-a fost odinioară!»

FANTEZIE DE IARNĂ

Focul în sobă își joacă fantastic văpala gălbuie;
Flacăra 'n repezi spirale coboară și iarăși se suie,
Tainic, cu murmur ce crește sonor și scade 'n surdină...
— Noaptea de iarnă îmi pare acum o poemă divină!

Crivăful poate să-mi urle la geamuri din multele-i goarne.
Negru s'alerge pe câmpul albit de ninsori... să răstoarne
Pomi seculari și, cumplit, să spulbere 'n ceruri nămeții!
— Eu lângă foc mă cufund în vise, robit frumuseții
Focului care fantastic își joacă văpala gălbuie.

Flacăra 'n repezi spirale coboară și iarăși se suie,
 Visul mă'ngână ușor, ca o dulce vedenie albă;
 Pune un tril pe-o cărare și-aproape, o floare de nalbă-
 Până ce-apare grădina în multicolora-i splendoare,
 Cuib ce căzu pe pământ din raiul cu cântec și soare!

Iată: Un blond copilaș pe gard s'a suit ca să vadă.
 Pare, cum stă, un înger sculptat dintr'un bloc de zăpadă.
 Raze de soare îi tremură 'n păr—și 'n ochi fericire
 Rumeni ca două răsuri, obrajii—suavă zâmbirea...

Visul se stinge. Pâlpâle focul în sobă și arde...
 Flăcări de purpură joacă de-ai zice că roșii stindard
 Fâlfâie-acum, bătute de vânt, peste-o armie 'n fugă...
 Inșă, cu 'ncetul, se sting în șoapte confuze de rugă.
 Lemnul, treptat, se scurmă și el în grămezi de rubine!

Solul visării din nou se desprinde din umbră și vin
 Blând să-mi închidă pleoapa și, astfel, pe 'ntinsele-aripe
 Iar să mă poarte în lumi unde orele parcă sunt clipe
 Si să mă lase din nou pe pământ—când jarul de aur
 Straniu sclipește și pare un ochi neclintit de balaur!

SPUMĂ...

—o—

Privesc de pe terasă în negurile zării
Cum valurile repezi se'ncalecă, s'ajung,
Ca coama 'ntărâtată și'n vuetul prelung
Avală dau spre digul ce pare sfinx al mării!

Tăcut, ascult și caut enigma sbuciumării
Ce tulbură adâncul! Si marea 'n lat și 'n lung
Imi pare-atunci un monstru pe care îl străpung
Pumnale nevăzute în negrul depărtării!

Spre digul 'nalt de piatră s'aruncă val pe val
Si cum, mugind, se 'nalță și cad catastrofal,
Se sparg în spumă albă ce'n stânci se risipește...

Tot astfel când iubirea s'a stins și tot s'a șters,
Durerea 'năbușită ce urcă'n noi și crește
Se frânge, ca și valul, în spuma unui vers.

DEZAMĂGIRE

—o—

Singur... Visul minte. Totul e 'n deșert
Timpul curge 'ntr'una, valuri după valuri;
Singur pe pământul rece și inert
Orice om rămâne sterp de idealuri.

Nici un suflet nu-e cald și nepătat;
Inima se face bulgăre de tină;
Nimeni nu râvnește ceruri și lumină;
Orice om pe frunte poartă un păcat.

Paserile morții vin în negru stol
Si te ating pe față flamuri mari de doliu;
Tu rămâi de piatră sub un alb lințoliu,
Vânăț ca și cerul înghețat și gol!

FANFARE

—o—

FRANȚEI

—o—

Satrapii teutoni râvniau cu ură
Nemuritoarea ta cunună...
Si'n stol flămând asupra ta căzură
Barbarii !

O, clipa când văzurăm la fruntarii
In luptă santinela ta străbună,
Infășurată de furtună !
Dar goarna ei, izbindu-se de cer,
Ca trăsnetul căzù în omenire
Si, clocotind, o singură simțire
Porni sub scuturi de oțel și fier.

VERIFICAT
2007

Si sufletele toate naintară
Cu sufletul din armia franceză
Si toate națiunile cântară
O singură Marsilieză !

Ridică-ți glorioasele stindarde
Ca marea 'ntărâtată de furtună
Si 'n vifor de aramă sună
Devotamentul vechiei Garde !

Iar flamurile tale dintr'odată
Prefacă-se în aripi de victorii,
Și din victorii în victorii
Înalță-țe pe veci încoronată
De Glorii !

ARDEALUL

—o—

Un fulger spre Carpați a scăpărat
S'a pus strălucitoarea lui cunună
Pe visul ce din moși ne-a fost lăsat
Si 'n sânge ca un vifor ni s'adună.

Ascultă, Sire: inimile bat,
In toată țara toaca lor răsună
Si propovăduind din sat în sat
Vestesc aproape ziua de furtună.

Ca un puhoi din vechii noştri neaşi
 Ne-om prăvăli pe şesurile tale;
 Zvârli-vom peste văi semete pârâi,
 Ardeal iubit, înmormântat în jale!

Si până 'n ceruri codrii tăi cărunţi
 Vor clocoti de marşuri triumfale
 Si 'n sângele tiranilor tăi cărunţi
 Muiă-vom ale cailor zăbale!

Năpraznic ca în ziua de apoi
 Se va sculă şi Oltul, ca o fiară,
 Si va luptă alătura de noi
 Să sfarme iobăgia seculară!

Treziţi din somnul lor ca doi zeci
 Si Mureşul şi Crişul or să sară
 Si se va 'ncinge marele război,
 C'un singur steag, c'o singură marşara!

VETERANUL

— 1913 —

— o —

Se varsă lumină de vis și liniște dulce,
Sără spuza de stele pe cer și doarme natura,
Și își soarbe acum pretutindeni odihna de-o noapte.

Arată spoită cu var o casă de țară,
Și păt gătită cu-albastre chenare frumos condeiate,
Și având cocoși conabii zugrăviți sub ferestre.
Pe ghiveciuri cu albi cerceluși și roșii crăițe
Și boare de câmp și mișcă perdele curate,
Și n'florite cu fluturi de-arnici de-o mână de fată.
Pe nemișcate găinile 'n nucul bătrân din ogradă,
Și dorm nemișcate pe muchia de trestii a casei,
Și de nuntă se'nalță în lună, înfipt lângă cuiburi.

Doar veteranul veghează cu capul în palme, pe prispă
 Șase decenii i-au nins sprâncenile, părul și barba;
 Anii se 'nșiră crestați pe răbojul puternic al frunții,
 Brazde adânci pe obrazul slăbit a săpat bătrânețea.
 Ochii în umbră cu 'ncetul s'aprină și scilipesc de-o lună
 Care străbate, venind din adâncuri de luni depărtate.
 Stă veteranul furat de vraja trecutelor vremuri...
 Tânăr se vede luptând de moarte sub ziduri la Plevna
 Regele, tânăr și el, rostind 'nălțătoare cuvinte
 Face cu mâna un semn și goarnele sună atacul;
 Vede cum fâlfâie 'n vânt tricolorul jucându-se 'n soare
 Cum se desfășură 'n goană armata spre Plevna, strângând
 Tot mai puternic, ca șerpii, în cercuri de puști și de piept
 Șuieră gloanțele 'n vânt și tunul cutremură cerul,
 Ziduri mereu 'naintează flăcâli cu piepturi de stâncă,
 Neamul întreg 'naintează cu ei revărsat pretutindeni.
 Veac după veac se'nvârte din nou pe-a timpului roată,
 Ies din morminte eroii trecutelor vremuri de aur...
 Negrele stoluri de corbi încep să întunece zarea,
 Vin croncănind și se lasă pe câmp cu ciocul în stârvuri
 Însă sub cer de cenușă flăcâii mereu 'naintează,
 Curg legiuni nesfârșite și merg chiuind ca la nuntă.
 Sufletul lor în văzduh se 'nalță topindu-se 'n visul
 Neamului nostru ce'n el întreg s'oglindește de veacuri.
 Iată-i: în salturi sărind peste șanțuri înfig tricolorul
 Sus, pe redută... Din nori s'arată și veșnicul soare;
 Raze de aur pe puști schântează și curg pe drapele,
 „Ura!“ salută prelung biruința armatei române.

Limpede curge pe chipul slăbit o lacrimă caldă,
 Capul încet întorcând veteranul zâmbește: pe prispă
 Doarme, cu mâna sub cap, flăcăul ce singur pe lume

Sprijină vieața bătrânului vultur ce-atâta mai are.
 Soarbe bătrânul din ochi, odorul frumos și puternic,
 Tremură inima lui de-o dragoste sfântă de tată.
 Cine-i ca el de bogat, când vede flăcăul la coasă,
 Nalt și mlădiu răsărind din lanuri întinse de aur?
 Care flăcău i-l întrece pe-al lui când joacă la horă,
 Praful stârnid și lovind din picior de tresaltă pământul?
 Tânăr e 'ntocmai ca el, când pornise pe vremuri la luptă.
 Sabia lui ruginește acum într'un colț al odăii,
 Sabia fiului albă sclipește în razele lunii.
 Inșă cu cât își privește flăcăul, cu-atât fără voie
 Trist se gândește că sunt milioane de frați cari încă
 Zac stăpânite de alții și gem ferecate în lanțuri.
 Strigătul lor năbușit l-aude cum vine prin noapte,
 Clocot de ape ce fierb și zbugium sălbatic de codri.
 Vine vârtejul și crește cu vuiet adânc de furtună,
 Neamul își plânge acum pretutindeni durerile toate.
 Stă nemișcat veteranul și zboară cu gândul departe,

Vede cum larg se deschid deodată în zare Carpații,
 Porțile lor se desfac uriașe, împinse de-aceeaș
 Dragoste mare de frate ce sparge a cerului boltă;
 Vulturi de-asupra abiselor sboară și șuieră vântul,
 Vin ca nisipul și iarba ostașii, purtând tricolorul,
 Zid 'naintând ca un om, stăpâniți de aceeași pornire.
 — „Doamne!“ înalță bătrânul, furat de visare, o rugă,
 „Tu Dumnezeuul părinților noștri ce stai în altare,
 „Fii lângă oștile noastre în mers și deschide-le drumull...“

Iată că'n liniștea nopții răsună deodată o goarnă,
 Țara în cumpănă grea își chiamă la luptă vlăstarii,

Toți se coboară acum, furnicar nesfârșit, depe plaiuri.
Sare deodată trezit de sunetul goarnei flăcăul,
lute încalecă fără să zică o vorbă; bătrânul
Stă ca de piatră, cu sufletul mare, cu ochii în lacrimi.
Goarna răsună mereu în liniștea sfântă a nopții,
Tatăl și fiul tăcuți ca'n altar se privesc și se 'nchină,
Lung se sărută și goarna răsună mereu mai departe.

AMURG PĂGAN

—o—

Cu freamăt de frunze bronzate
Și murmur de ape ce curg,
Pe-albastrele culmi depărtate
Pădurile cântă 'n amurg.

Aprăape de cer și de soare,
Adesea pe creștetul lor
S'așează cununi sclipitoare
Și cântă toți brazilii în cor.

Dar iată : rupându-și veșmântul
De neguri, pe sute de căi,
Sosește furtuna și vântul
Nebun hohotește în văi.

Și fulgere repezi se 'ncaier,
Iar trăznetul cade mugind,
Și toată pădurea-i un vaier
Și brazii par demoni fugind.

Privește ! Cu pletele 'n vânturi
Pădurea se 'nalță la cer
Și cântă sălbatice cânturi
Din surle de bronz și de fier.

Ascultă : în larma pădurii
Ce zbucium 'al munților hău,
E cântecul mare al urii
Ce colcăie 'n sufletul tău !

IN LARG

Pornisem! mi jucă pe frunte cununa verde-a tinereții..
Pornisem să infrunt talazul și uraganele vieții;
Corabia era de aur în revărsarea dimineții.

Cu pânzele de vânt umflate plutiam ca 'ntr'o apoteoză,
Se micșoră în urmă țărnul și zarea se făcuse roză,
Iar inima 'nfloriă în mine și palpita ca o mimoză.

In larg! In larg! Acolo unde coboară cerul peste ape...
De flacări se făcuse zarea, când eu cu 'nchisele pleoape,
Surâzător, eram de Soare și de Victorie aproape.

Un val! Cu creasta 'n vânt se 'nalță și cu un muget de balaur
Izbind corabia, o sfarmă—și cum pieream cu-al meu tezaur
Venia din urm' o nouă barcă, cu pânzele scâldate 'n aur!

REVELION

Pastel aristocratic

—o—

Lumini... ciocniri de cupe...
Și răsete! Acum,
Beția strălucirii,
Al vinului parfum,
Viorile ce cântă
O stranie baladă
Și florile suave
Ca fulgii de zăpadă.
Imbată orice suflet
De farmec și fiori.

E clipa de uitare,
Când ochii scipitori
Lucesc și râd în lacrimi;
Când cupele sunt pline
Și fețele sunt calde;
Când degetele fine
Stropite cu smaralde,
Subțiri, s'armonizează
Prelung cu părul blond;

Când, neștiut, în umbră
Un suflet vagabond
Se tânguie 'n orhestră —
Și splendidă, subită,
Se 'nalță veselia
Acestui rar minut,
In care încă unul —
Un an — a mai trecut...

NOAPTEA INVIERII

—o—

—Veniți de luați lumină!

Și clopotele cântă,

Iar sufletul, pe aripi de ceruri, se avântă

Și tremură 'n odăjdii de pace și iubire.

—Veniți de luați lumină!

Și vechea fericire

De douăzeci de veacuri mereu se înnoește

Și clopotele cântă și cerul se boltește

Mângâietor deasupra durerilor umane!

– Veniți de luați lumină!

Și 'ncremenite 'n strane,

De douăzeci de veacuri aceleași chipuri pale,

Când urcă din altare prin fumuri osanale,

Așteaptă 'n întuneric întâia licărire –

Lumină din lumină, iubire din iubire!

Și una dela alta făcliile de ceară

S'aprind, și mâini grăbite se 'nvolbură să ceară,

Iar clopotele cântă și bolțile se 'nclină,

Și bolțile repetă:

– Veniți de luați lumină!

Și 'n zori când credincioșii se 'ntorc răsând spre casă,

Când inimile 'n voia speranțelor se lasă

Și 'n cântece revarsă belșugul bucuriei,

Nemuritorul soare pe căile tăriei

Cu raze încunună și cerul și pământul

Și 'n unde mari de aur își trâmbăieă covântul:

– Veniți de luați lumină!

VERIFICAT
2017

